

Hrušin(k)a

21. století

Iveta Supová

Obsah

Skromnost/Konzumerismus	11
Vděčnost/ Samozřejmost	21
Dobrota/ Sobectví.....	27
Sebeláska/ Sebekritika.....	36
Masostřízlík/ Masoholik	45
Bezodpadov/ Odpadovice	51
Ekopohon/ Smradupohon.....	61
Offline/Online	68
Vlastenec/Odpojenec.....	73
Konání/ Odevzdání	79
Supice doporučuje.....	82

Dobrota/
Sobectví

Dotedka si pamatuju na ten hrůzostrašný pocit před jedním z několika společných sezení v domově pro seniory, která probíhala v rámci středoškolského foto-projektu. „*„Smárja! Už zas mě bude hodinu mého drahocenného životního času drasticky mučit sáhodlouhým vyprávěním celého jejího rodinného stromu Sekvojovce obrovského. (staršenka měla potíže s pamětí) Zachraň se, kdo můžeš!*“ A taky pamatuju na ty blažené pocity po propuštění. „*Tož nebylo to zas tak hrozné. Dostala jsem dneska aj kousek buchty. No, hlavně že mám splněno.*“ Zpětně mám chuť to své mladé ultrasobecké já očváchnout obřím kýblem osvícené a hlavně řádně ledové(!) vody na procitnutí. Dřív, než tak učinil můj drahý učitel Dvacátý rok. Ten se s tím nepáral. Sebral sebe a tlupu mozkových buněk a vyrazil na stezku duchovního probuzení. Cestou potkali řadu moudrých. Ti nabízeli své dlaně s přesvědčením, že právě oni znají tu správnou cestu. Buňky jím už začaly natahovat své malé papršky vstříc, když tu najednou zacítily dým z nedalekého teepee. Neodolaly a vydaly se k němu. Za chvíli už zvědavě nakukovaly dovnitř. U ohně seděl ve vší vyrovnanosti překrásný starý indián. Pokynul drahocenné návštěvě k posazení. Pak řekl:

Kultura a civilizace bílého muže je ve své podstatě materiální.

Měřítkem úspěchu je:

Kolik majetku jsem pro sebe nashromáždil?

Kultura rudého muže je v základě duchovní.

Měřítkem úspěchu je:

Kolik služby jsem prokázal svému lidu?

(Ernest Thompson Seton, Poselství Rudého muže)

A tak měl moudrý stařešina o několik miliard
buněčných spolubydlících navíc.

...a kolik služby jsem prokázala já? Hlodalo mi pak. Nó, zatím nic moc. Nevadí. Dobrovolnictví to zachrání. (prozatím) A to je příběh o tom, milí kamarádi, jak jsem zakusila jednu z dalších superbožích drogových závislostí, btw. Opět úplně zadarmo. Dobrý, ne? Netrvalo dlouho a tornádo smysluplnosti těchto dobrovolně strávených okamžiků začalo postupně rozmetávat všechny ty bláhové představy o bu-

doucím životě prožitém každodenní osmihodinovou honbou za úspěchem, jež v závěru skromně vyvrcholí umístěním dvoupětimetrové mramorové podobizny mé maličkosti úžasnosti v síni slávy. Prach ustal a před dívkou pomocichtivou zjevila se cesta do neznáma. Šla a šla, až přišla do jiného stavu zámku krále Sociála, kde se vším nadšením padla do jeho věrných služeb. Sociálních služeb, chápete dobře. A tam se usadila jako stepiec supice na vejcích. Jo, holka, co strávila studijní léta randěním. Uchazečů bylo mnoho. Pan Uhel, Štětec, Papír. (i ten toaletní nějakou dobu bo-doval) Na stupínku vítězů však nakonec stanul jen jeden. Inteligentní. Mladý. Krásný. Pan Počítáč. I ten, chudák, schytal kopačky. Divný, co? Poprvadě, dotedka nechápu tu maximálně stresující terapii šokem v devátém ročníku základní školy, kdy po tobě zprvu učitelka s nožem a posléze rodiče s mačetou u krku požadují definitivní výběr životního povolání. A? B? C? Nebo D?! Ve chvíli, kdy mačetu vymění za časovanou bombu, jež hodlá bouchnout přesně za 4, 3, 2, 1... si ty odpálíš poslední náповědu (50 na 50) a prostě zvolíš jednu z možností. A takhle to dopadá. Spousta z nás bloudících po školách, věčně hledajících svůj *Ikigai*, tedy